ANTIFA XALANDRI

αντιφασιστική συμβολή στον καθημερινό πόλεμο - τεύχος #6 - μάρτης/απρίλης 2015

ΜΗΠΩΣ ΣΤΑ ΒΟΡΕΙΑ ΝΑ ΤΟ ΞΑΝΑΣΚΕΦΤΕΙΤΕ;

2004/05 - 2014/15 10 ΧΡΟΝΙΑ antifa

για επικοινωνία

antifaxalandri@yahoo.com

Θα μπορούσαμε να είμαστε από αυτούς που τη βρίσκουν με την πραγματικότητα, που ξέρουν να προσαρμόζονται μέσα στην αυτοκτονική καθημερινότητα της ελληνικής κοινωνίας. Θα 'χαμε μαζέψει όσες πιστοποιήσεις μπορούσαμε και θα ελπίζαμε σε μια σίγουρη αποκατάσταση όπως των γονιών μας, θα γλύφαμε κώλους για να πετύχουμε, άλλωστε εκπαιδευόμαστε από μικροί. Αν κάτι πήγαινε στραβά, ντάξει, το μπατσιλίκι είναι της μόδας, ζούμε σε καιρούς κρίσης, κάπως πρέπει να τη βγάλουμε. Θα (κατ)αναλώναμε τα ενδιαφέροντα και τις συζητήσεις μας αποκλειστικά γύρω από τη μπάλα και τα γκομενικά μας, αυστηρά μέσα σε γυμναστήρια και καφετέριες. Κάθε πτυχή της προσωπικής μας ζωής θα έπρεπε να είναι εκτεθειμένη στο facebook. Θα ήμασταν δηλαδή ενδεικτικές φιγούρες της γενιάς του '90 και του '00, αυτή η περίφημη «νεολαία που μεγαλώνει μέσα στην κρίση» που λένε και τα περιοδικά…

Όμως τα παραπάνω δεν κατέχουν την απόλυτη κυριαρχία γιατί υπάρχουν μειοψηφίες μέσα στη μητρόπολη και τις γειτονιές της που την ψάχνουμε αλλιώς, που δεν είμαστε διατεθειμένοι να παραδοθούμε στην ξεφτίλα που προκαθόρισαν για όλους μας. Μέσα απ' την κινητικότητά μας δείχνουμε μια δυναμική που έρχεται σε σύγκρουση με τα κυρίαρχα πρότυπα και προσπαθεί να προτείνει εναλλακτικές στο πώς να σκέφτεσαι και να οργανώνεσαι πολιτικά στους καιρούς του νέου ελληνικού φασισμού. Και είναι το μίσος μας για τους μπάτσους και τους φασίστες, για την εξαθλίωση της ανεργίας και τους εξαναγκασμούς της δουλειάς, για καθετί που μας έχει φορτωθεί στην πλάτη που μας ενώνει και μας δίνει δύναμη.

Ο αντιφασιστικός πυρήνας antifa xalandri είναι κομμάτι αυτής της κινητικότητας και πιο συγκεκριμένα προϊόν της πολιτικής δουλειάς των antifa ομαδοποιήσεων που δραστηριοποιούνται στην Αθήνα την τελευταία δεκαετία. Αγόρια και κορίτσια από το Χαλάνδρι και τα πέριξ που συζητάμε και αποφασίζουμε από κοινού, που τα 'χουμε βάλει με τον ρατσισμό και τον φασισμό στις γειτονιές μας. Αυτό το έντυπο που μοιράζουμε χέρι με χέρι σε διάφορα λύκεια είναι ένα μικρό κομμάτι αυτών που μας αντιστοιχούν και μια αφορμή να γνωριστούμε με άλλους και άλλες σαν κι εμάς. Τα λέμε στο δρόμο…

Οργάνωση antifa και μίσος ταξικό
στο διάολο να στείλουμε τον νέο φασισμό!

INTRODUCTION

ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ ΕΧΟΥΝ ΑΝΤΙFA ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Η κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι τοίχοι μιας γειτονιάς έχουν συχνά την τάση να αναδεικνύουν τα ενδιαφέροντα όσων επιμένουν ακόμα και στους καιρούς της ιδιώτευσης να βρίσκονται στη γύρα. Θα δεις αποτυπωμένο τον οπαδικό τσαμπουκά, τη μαθητική καψούρα, τις ανησυχίες των γκραφιτάδων, όπως επίσης πράγματα γραμμένα σε άλλες γλώσσες που προδίδουν την πολυεθνικότητα της νεολαίας και φυσικά έναν ατέλειωτο κύκλο μουτζούρας, πατήματος και συνθημάτων ανάμεσα στα φασιστάκια και τους αντιφάδες της κάθε περιοχής. Κομμάτι του τελευταίου είμαστε κι εμείς αφού απ' την πρώτη στιγμή που συγκροτηθήκαμε σαν πυρήνας γειτονιάς δεν έχουμε αφήσει τοίχο για τοίχο. Έτσι κι αλλιώς το Χαλάνδρι έχει μια καλή παράδοση σ' αυτό το κομμάτι και οι κατά καιρούς απελπισμένες προσπάθειες διάφορων ρατσιστών να χωθούν στους τοίχους έχουν τραγικό αποτέλεσμα.

Θεωρούμε σημαντικό οι γειτονιές μας να γίνονται αφιλόξενα περιβάλλοντα για τους φασίστες. Θέλουμε να αναδεικνύουν με κάθε τρόπο μια αντιφασιστική κουλτούρα και αισθητική και αυτό είναι κάτι που επιβάλλεται σε βάρος των εχθρών μας και σε καμία περίπτωση με τη συναίνεση τους. Έτσι, οι δήμαρχοι, οι μπάτσοι, οι μικροαστοί και οι ιδιοκτήτες και εννοείται οι ρατσιστές δεν έχουν κανένα λόγο να μας συμπαθούν και πολύ καλά κάνουν. Εμείς από την άλλη τους ανταποδίδουμε το μίσος μας για αυτό τον σκατόκοσμο που μας έχουν φορτώσει στην πλάτη, με όλα τα μέσα που διαθέτουμε. Στο μέλλον λοιπόν θα έχει κι άλλη μπογιά στους τοίχους, κι άλλα έντυπα στα σχολεία, κι άλλες αφίσες και αυτοκόλλητα, κι άλλες διαδηλώσεις και συναυλίες, κι άλλες φάπες όπου χρειαστεί. Όλο το antifa πακέτο, φουλ κομπλέ και με φιόγκο από πάνω, δεσμευόμαστε γι' αυτό και θα τα ξαναπούμε!

1312

*CRAZY METROPOLIS!

Μια φορά ακόμη: Δεν είμαστε Charlie!

Μετά την επίθεση στο Charlie Hebdo και όσα ακολούθησαν στη Γαλλία, το ρατσιστικό παραλήρημα ενάντια στους μουσουλμάνους μετανάστες εργάτες βάρεσε κόκκινο σε κάθε κράτος της Ευρώπης. Από τις διαδηλώσεις χιλιάδων ρατσιστών στη Γερμανία ενάντια στο Ισλάμ ως τις συζητήσεις για τους πυρήνες εν υπνώσει στην Ελλάδα, ένα έγινε ξεκάθαρο (όχι ότι δεν το ξέραμε ήδη δηλαδή): οι μουσουλμάνοι και οι μουσουλμάνες βρίσκονται στον πάτο της ταξικής πυραμίδας και υπάρχουν ένα κάρο καθάρματα που έχουν κάθε συμφέρον να συμβάλλουν στην παραμονή τους εκεί. Πριν λίγο καιρό λοιπόν, διαδηλώσαμε μαζί με τη συνέλευση autonome antifa στα Πατήσια, φωνάζοντας ότι όλοι αυτοί οι κανίβαλοι θα μας βρίσκουν μπροστά τους. Φωνάζοντας για ακόμη μια φορά ότι δεν είμαστε Charlie!

Against Modern Football

Το ξέρουμε ότι το οπαδιλίκι έχει χίλια δυο προβλήματα. Το ξέρουμε ότι η βία που έχει σχετιστεί με τα γήπεδα έχει φτάσει πολλές φορές να εκδηλώνεται με δολοφονικότητα δίχως προηγούμενο. Αλλά όσο κι αν δεν αρέσει σε πολλούς, ξέρουμε επίσης ότι η κερκίδα είναι στις μέρες μας ένας από τους ελάχιστους χώρους που έχουνε μείνει για όποιον θέλει να βρει τη θέση του σε μια συλλογική κουλτούρα, σε μια κοινότητα. Και σε εποχές ατομισμού και ξεφτίλας αυτό δεν είναι μικρό πράγμα, μπορεί να αποκτήσει μεγάλη σημασία, μεγάλη δυναμική. Κι εκεί ακριβώς στοχεύουν όλες αυτές οι πρόσφατες διακηρύξεις, δήθεν για την εξάλειψη της βίας στα γήπεδα. Όχι στην εξαφάνιση αλλά στον έλεγχο της. Στην διασφάλιση ότι οι οπαδικές κοινότητες θα κινούνται προς τη σωστή για το κράτος κατεύθυνση, δηλαδή θα αποτελούν δεξαμενές μπράβων και υπαλλήλων για το παράνομο κεφάλαιο. Υπάρχουν όμως κομμάτια της κερκίδας που δεν πέφτουν στη φάκα και το δείχνουν έμπρακτα και καθημερινά: με antifa πανιά, με αντικρατικά συνθήματα, καμιά φορά ακόμη και με μάπες σ' αυτούς που πρέπει...

Από Αγία Μεριά

Και μιας και είπαμε για κομμάτια της κερκίδας που δε ψήνονται με φασίστες, μπάτσους κι αφεντικά, τέτοιοι ήταν οι τύποι και οι τύπισσες που συναντήθηκαν πριν μερικές βδομάδες στο antifa league στην Αγία Παρασκευή για αντιφασιστική μπαλίτσα, γκραφίτι και χιπ-χοπ. Κι οι ναζί στις τρύπες τους!

Bullying και μπάτσοι

Για μια ακόμη φορά βλέπουμε το κράτος να καταπιάνεται με ένα επίκαιρο θέμα με συγκεκριμένη σκοπιμότητα. Έτσι πήρε την απόφαση ο Πανούσης να δημιουργήσει μια επιτροπή από κάθε καρυδιάς καρύδι που προφανώς θα συνεργάζεται με την ΕΛ.ΑΣ. για να ελέγχουν τι γίνεται στα σχολεία. Να λοιπόν πως οι αρχιτραμπούκοι αυτού του τόπου έχουν το ελεύθερο να ανακατεύονται στα σχολεία, με αφορμή το bullying και με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Ας μη ξεχνάμε βέβαια πως γίνονται εδώ και καιρό αγωνιώδεις προσπάθειες για να συγκροτηθεί όλο αυτό το σύστημα ελέγχου μαθητών-φοιτητών από το "καλοκάγαθο" κράτος. Πέρα απ' τους μπάτσους βέβαια, έχουν κι άλλοι άποψη στο ζήτημα που απ' ότι φαίνεται χωράνε στην επιτροπή σας.

ΞΥΛΟ ΣΤΟΥΣ ΝΑΖΙ;

όπως υπάρχει και ο

«Ρε παιδιά δεν ασχολούμαι», «είναι του αδερφού μου», «δεν είμαι φασίστας απλά έχω πάει ειδικές δυνάμεις»: πρόκειται για τους πιο δημοφιλείς τρόπους με τους οποίους προσπαθούν να δικαιολογηθούν οι τύποι με τις φόρμες pit bull, με τις μπλούζες ειδικών δυνάμεων και τα άλλα πατριωτικά σύμβολα που έχουν την ατυχία να πέσουν στα χέρια των αντιφασιστών. Στις περισσότερες περιπτώσεις αυτό που έχουν κοινό, είναι αυτό το γνώριμο ύφος του ανθρώπου που καταλαβαίνει ότι έχει στριμωχτεί επειδή έχει κάνει μαλακία, που αναγνωρίζει τη βαρύτητα των συμβολισμών ακόμα κι αν «μπορεί να μην είναι…» και κυρίως έχει επίγνωση των κινδύνων του να βγαίνεις έτσι απ' το σπίτι. Αυτή η ευχάριστη δραστηριότητα του ψειρίσματος πατριωτικού υλικού μαζί με φάπες σ' αυτόν που το φοράει έχει τη δικιά της μακρόχρονη ιστορία στους δρόμους της μητρόπολης, ανήκει στην παράδοση του αντιφασισμού στην Ελλάδα όπως αυτός εκδηλώθηκε στα χρόνια της μεταπολίτευσης. Και μέχρι σήμερα δεν έχει αποβάλει πολλά απ' τα χαρακτηριστικά που κουβαλάει από τότε, δηλαδή κάποια σημαντικά υπέρ αλλά και πολλά κατά.

Εκείνη την εποχή, στα μακρινά '80s κάθε έννοια πολιτικής οργάνωσης είχε ήδη γίνει συνώνυμη της αφομοίωσης στη ζεστή αγκαλιά του κράτους σε αντίθεση με τις δεκαετίες πολιτικών αναταραχών που είχαν προηγηθεί ανάμεσα στην αριστερά και τη δεξιά. Όπως είναι λογικό, σχεδόν στο σύνολό τους, οι εκδηλώσεις της συλλογικής βίας μέσα στην μητρόπολη είχαν αποπολιτικοποιηθεί. Ξύλα πλέον έπεφταν στο όνομα της ομάδας, της μουσικής, της γειτονιάς, όχι ανάμεσα σε δύο πολιτικά στρατόπεδα. Μέσα σ΄ ένα τόσο στείρο κινηματικά περιβάλλον ο αντιφασισμός αρχίζει και εκδηλώνεται στα πεδία της υποκουλτούρας, περισσότερο με πολιτιστικά παρά με πολιτικά χαρακτηριστικά. Είναι πλακώματα πάνκηδων με νεοναζί σκινάδες, είναι δηλαδή άγρια νεολαία που διεκδικεί θέση στο δημόσιο χώρο και τις παίζει για την επικράτηση στα στέκια, στις πλατείες, τα μαγαζιά. Από τότε λοιπόν η γενική προτίμηση που επικρατεί ανάμεσα στις μειοψηφίες της νεολαίας έχει ένα γενικό αντιναζί πρόσημο.

Τα χρόνια που ακολουθούν, στη δεκαετία του '90, το αίσθημα πατριωτισμού και εθνικής ενότητας που έχει σφυρηλατηθεί την προηγούμενη δεκαετία με τη συνθηκολόγηση αριστεράς και δεξιάς, αρχίζει και εκδηλώνει την πιο δολοφονική του όψη. Η φιγούρα του νέου κανίβαλου μικροαστού αρχίζει και αναδύεται, με ακλόνητη πίστη στο κράτος και την ιδιοκτησία, και τις ιδεολογίες του lifestyle και της κατανάλωσης να επικρατούν καθολικά στα μυαλά των Ελλήνων. Η εποχή έχει κι άλλα, έχει απεριόριστο ρατσισμό για τους μετανάστες εργάτες από τα βαλκάνια, έχει συλλαλητήρια εκατομμυρίων για τη Μακεδονία, έχει εθνική ομοψυχία.

ΠΑΝΤΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΥ!

νέος ελληνικός φασισμός

Το αντιναζί νεολαιίστικο υποκείμενο που προαναφέραμε, στην πλειοψηφία του αδυνατεί να παρακολουθήσει τις τεράστιες εξελίξεις μέσα στην ελληνική κοινωνία και να συγκροτηθεί πολιτικά ενάντια στον εθνικό κορμό. Δεν θα μπορούσε να γίνει διαφορετικά άλλωστε. Μπορεί οι παρεΐστικοι τσαμπουκάδες να λειτουργούν καλά απέναντι σε περιθωριακούς νεοναζί, όταν όμως έχεις να αντιμετωπίσεις κανίβαλους ρατσιστές μικροαστούς και ανανεωμένο εθνικό αίσθημα, το πράγμα δυσκολεύει. Παρ' όλα αυτά σε κινηματικό επίπεδο κατάφερε να αναπτυχθεί μια στοιχειώδης πολιτική ανάλυση ενάντια στους μικροαστούς και να διατηρηθεί μια δρομίσια δράση ενάντια στις πατριωτικές εκφράσεις επηρεασμένη από τον νεολαιίστικο αντιφασισμό της αντικουλτούρας. Καθόλου ασήμαντη παρακαταθήκη για τους νέους συντρόφους, μέσα σε μια ελληνική κοινωνία που μπήκε στα '00s πιο πατριωτική, πιο ρατσιστική, πιο μικροαστική από ποτέ.

Οι αντιφά πυρήνες που έχουν δραστηριοποιηθεί την τελευταία δεκαετία επηρεάστηκαν πολύ από αυτή τη μειοψηφική παράδοση. Για την ακρίβεια αυτή η -μικρή ακόμα και για τα δεδομένα της ελληνικής κοινωνίας- κινηματική αντιφασιστική παράδοση είναι που τους δημιούργησε. Και ενέπνευσε αυτούς που τους ξεκίνησαν και αυτούς που τους γνώρισαν λίγο αργότερα. Προσπάθησαν αυτό το αυθόρμητο και νεολαιίστικο αντιναζί αίσθημα να αποκτήσει πολιτική κατεύθυνση και περιεχόμενο ώστε να μπορεί να αντιπαρατεθεί στο σύγχρονο φασισμό, που δεν αφορά παρέες νεοναζί σκινάδων, παρά μόνο στο παρεμπιπτόντως.

Γιατί αλλιώς, αυτός ο αντιφασισμός της παρέας (που γεννήθηκε σαν κοινωνικό φαινόμενο και κατέληξε λανθασμένα να θεωρείται πολιτική οργάνωση), υποβιβάζει την πολιτική δουλειά στην φυσική αντιπαράθεση και μόνο, στα μπράτσα και στη γνώση πολεμικών τεχνών, αφορά κατά κύριο λόγο άντρες και τελειώνει όταν η παρέα βαρεθεί, διαλυθεί ή απλά μεγαλώσει και αρχίζει να εργάζεται. Αν κάτι λείπει σήμερα αυτό είναι η σταθερή και μόνιμη αντιφασιστική οργάνωση. Όσο η κρίση εξελίσσεται και ο νέος ελληνικός φασισμός παίρνει σάρκα και οστά σαν κρατική στρατηγική ενάντια στους από κάτω αυτής της κοινωνίας, αυτή η αναγκαιότητα θα παρουσιάζεται ξανά και ξανά. Και όσο ευχάριστο κι αν είναι το ξύλο στους φασίστες, δεν ξεκινάει απ' αυτό η πολιτική συγκρότηση, αποτελεί απλά ένα κομμάτι της και όχι το σημαντικότερο.

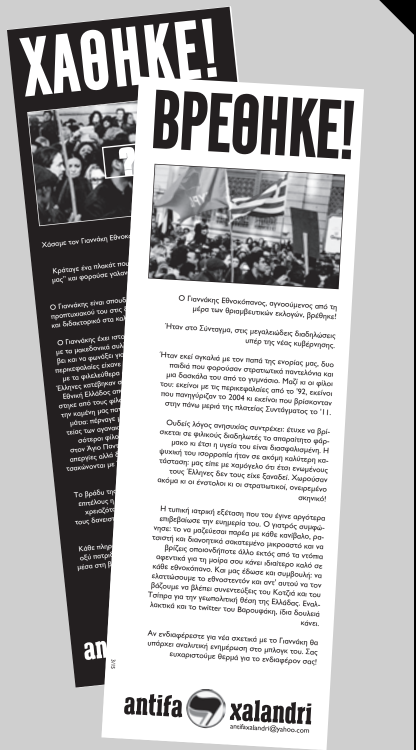
ΜΕ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ Ή ΧΩΡΙΣ

Δεν ξέρουμε άμα το πήρατε χαμπάρι, αλλά τον Φλεβάρη γίνανε στο Σύνταγμα διάφορες "συγκεντρώσεις στήριξης της κυβέρνησης" ή συγκεντρώσεις υπέρ του κράτους, όπως θα το λέγαμε εμείς. Εκεί μαζεύτηκαν διάφοροι για να φωνάξουν στους Ευρωπαίους εταίρους πως δεν τους έχουμε ανάγκη και να τους πιέσουν μαζί με την κυβέρνηση να μην είναι τόσο κακοί μαζί μας.

Για να σας προκαταβάλουμε, σιχαθήκαμε λίγο με την φάση.

Δίνουμε όμως σημασία σε αυτές τις διαδηλώσεις, όχι γιατί ήταν μεγαλειώδεις (που δεν ήταν, είχαν μερικές χιλιάδες άτομα σύμφωνα με εφημερίδες) αλλά γιατί νομίζουμε πως απεικονίζουν μια άλλη πιο σημαντική πτυχή. Αυτή είναι το ξαναχτίσιμο και η ενίσχυση της εθνικής ενότητας, υπό αριστερή κυβέρνηση.

Στο Σύνταγμα για να "στηρίξουν την κυβέρνηση" συνυπήρξαν τύποι με μπέρτες ελληνικές σημαίες, αριστεροί διανοούμενοι, παπάδες, κάτοχοι μεταπτυχιακών ή και διδακτορικών, μικροαστοί και άλλοι τέτοιοι. Ας κάνουμε εδώ μια μικρή παρένθεση. Δεν είναι πρώτη φορά που συμβαίνει κάτι τέτοιο. Έχουμε ξανασυναντήσει αυτό το "ετερόκλητο" φαινομενικά πλήθος, σε πολύ μεγαλύτερη βέβαια κλίμακα. Αγανακτούσε όλο μαζί στην πλατεία συντάγματος το 2011, αδιαφορώντας, ή και συμμετέχοντας σε μικρό ποσοστό, στο πογκρόμ που εξελισσόταν λίγο πιο κάτω, στον Άγιο Παντελεήμονα. "Θρηνούσε" για την καμένη του πατρίδα παρέα με τους μπλόγκερ το 2007. Πανηγύριζε για την νίκη της εθνικής ελλάδος και χαιρόταν μοστράροντας σημαίες, κασκόλ, κούπες και κάθε λογής γαλανόλευκη μαλακία, που οι ολυμπιακοί αγώνες γίνονταν στα "πάτρια" εδάφη τους το 2004, ανοίγοντας το δρόμο για ένα άλλο πογκρόμ την ίδια χρονιά, εναντίον των Αλβανών μεταναστών. Τέλος φώναζε για το ποια θα πρέπει να είναι τα σύνορα της χώρας στα μακεδονικά συλλαλητήρια το '92, με περισσότερους τύπους με περικεφαλαίες αυτή τη φορά (δες επόμενη σελ.). Όλοι αυτοί λοιπόν και σε όλες τις παραπάνω περιπτώσεις, ενώνονταν από ένα πράγμα: την πατρίδα.

Πριν μερικές βδομάδες κολλήσαμε στο Χαλάνδρι και τις γύρω περιοχές μια αφίσα σχετικά μ' αυτο ακριβώς το ζήτημα: πόσο δολοφονικοί κι επικίνδυνοι μπορούν να γίνουν ένα μάτσο εθνοκόπανοι όταν οργανώνονται γύρω απ' το αγαπημένο τους κράτος και την λατρευτή τους πατρίδα. Ακόμη κι αν ο καθένας μόνος του, πώς να το κάνουμε, δε γεμίζει το μάτι...

Και φέτος, ένωσαν όλοι μαζί τις φωνές τους για να πουν πως για την τωρινή κατάσταση ευθύνονται οι "μεγάλες δυνάμεις" και οι "λάθος" χειρισμοί των προηγούμενων κυβερνήσεων. Φυσικά αυτό εκτός από το ότι "ενώνει τους Έλληνες", βάζει κάτω από το χαλάκι και αυτό που όντως φταίει για την σημερινή κατάσταση, που είναι η κρίση των αφεντικών και οι τρόποι που την διαχειρίζονται, με την περαιτέρω δηλαδή υποτίμηση της εργατικής τάξης.

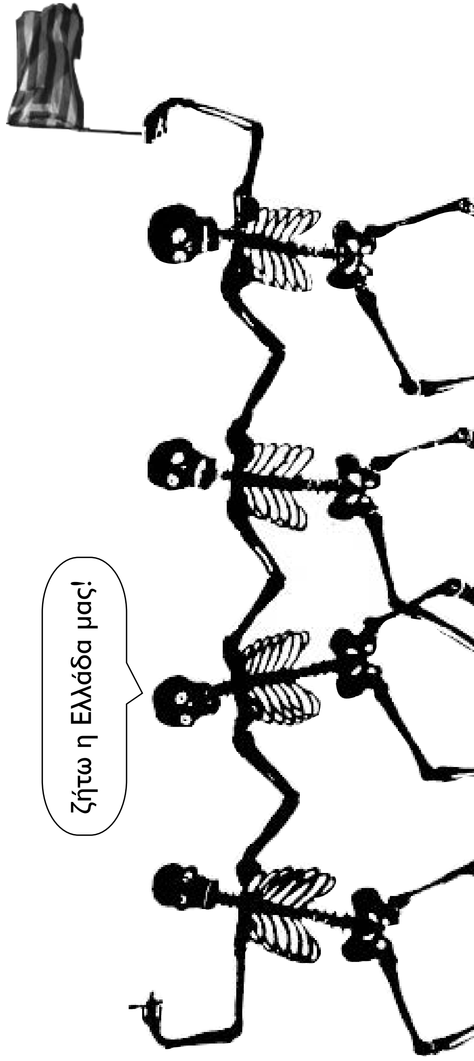
Να ένα μεγάλο επίτευγμα, λοιπόν, της αριστερής μας κυβέρνησης. Θυμίζει στους Έλληνες να είναι ενωμένοι ενάντια στον εχθρό, εκτός των συνόρων. Αλλά γιατί να θέλει να κάνει κάτι τέτοιο;

«Γι' αυτό και επαναλαμβάνουμε την πεποίθησή μας ότι η διαπραγμάτευση με τους εταίρους μας δεν είναι τεχνική. Είναι βαθύτατα πολιτική και μάλιστα με γεωπολιτικές προεκτάσεις.»

Αυτή η φράση, όσο και αν δεν το πιστεύετε, βγήκε από στόμα αριστερού. Και μάλιστα όχι ενός τυχαίου αριστερού, αλλά του πρωθυπουργού της χώρας. Από ότι φαίνεται, ο Τσίπρας βρίσκει πολύ σημαντική την γεωπολιτική θέση της Ελλάδας. Και επιβεβαιώνει αυτό που ήδη γνωρίζουμε, ότι δηλαδή, οι οικονομικές συμφωνίες και ο πόλεμος είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Και οι δυο αποτελούν για τα αφεντικά τρόπους διεξόδου από την κρίση. Τρομακτικό αυτό για μας, αν σκεφτεί κανείς πως ειπώνεται σε μια εποχή που η νοτιοανατολική Μεσόγειος βράζει.

Βέβαια, η χρήση της γεωπολιτικής θέσης και η εμπλοκή της χώρας σε διακρατικούς ανταγωνισμούς είναι ένα πάγιο μέλημα του ελληνικού κράτους, πράγμα που προφανώς δεν αλλάζει όποιος και αν είναι κυβέρνηση. Η εξαργύρωση όμως της γεωπολιτικής θέσης προϋποθέτει και ένα σφιχτά δεμένο εθνικό κορμό, μια ανανεωμένη και ισχυρή εθνική ενότητα στο εσωτερικό, που στηρίζει το κράτος στις επιλογές του στο εξωτερικό. Και από ότι φαίνεται η αριστερή κυβέρνηση τα καταφέρνει καλά σε αυτό.

Η στήριξη λοιπόν αυτή στο κράτος, είτε έχει αριστερό είτε δεξιό προσωπείο, και ειδικά σε τέτοιους καιρούς, όχι απλά δεν είναι αθώα, αλλά είναι δολοφονική. Δολοφονική τόσο εκτός όσο και εντός των συνόρων. Γιατί, ας μην ξεχνάμε, όταν το κράτος στοχεύει έξω απ' τα σύνορα, δεν μπορεί παρά να στοχεύει και μέσα από αυτά. Και στοχεύει την εργατική τάξη. Εμάς στοχεύει.

ΕΘΝΙΚΗ ΕΙΝΑΙ Η ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ

ΟΛΟΚΛΗΡΗ Η ΧΩΡΑ ΕΝΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ

Τον τελευταίο καιρό, από τότε που κυβερνάει η ελπίδα αυτό τον τόπο δηλαδή, έχει παίξει πολύ δημόσια διαβούλευση, υπουργικές συνεντεύξεις και άρθρα γύρω από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών. Για την ακρίβεια ο δημόσιος λόγος έχει πήξει από μαλακίες που θέλουν να μας κάνουν να ξεχάσουμε κάποια βασικά πράγματα. Όπως ότι οι χώροι κράτησης και εγκλεισμού μεταναστών έχουν ιστορία σε αυτή τη χώρα και η Αμυγδαλέζα που έχει γίνει in προορισμός για κάθε “ευαίσθητο” κυβερνητικό δεν είναι παρά ένας κρίκος μιας μακριάς αλυσίδας. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι ένα κομμάτι της διαχείρισης που επιφυλάσσει το ελληνικό κράτος για τους μετανάστες εργάτες που περνάνε τα σύνορα του, μιας ταξικής πολιτικής που περιλαμβάνει δολοφονίες στα σύνορα και όλη τη χώρα, εκμετάλλευση της εργασίας τους από μικρά και μεγάλα αφεντικά, μπόλικους μπάτσους και μια ρατσιστική κοινωνία που σχεδόν καθολικά συμβάλλει λόγω και πράξει στην υποτίμησή τους. Αυτό το σχέδιο δουλεύεται εδώ και δυο δεκαετίες με την άφιξη των πρώτων κυμάτων μεταναστών εργατών και δουλεύει ενάντια στην πολυεθνική εργατική τάξη αυτού του τόπου.

Η νέα μας κυβέρνηση λανσάρει τον όρο ανοιχτά κέντρα κράτησης αντί του προηγούμενου μοντέλου διαχείρισης. Η λέξη ανοιχτά δεν τοποθετήθηκε τυχαία εκεί, παραπέμπει σε όμορφες εικόνες όπου οι κρατούμενοι θα μπορούν να βγαίνουν όποτε θέλουν για βόλτα, κοινωνικοποίηση και άλλα ωραία και όταν κουράζονται θα τους περιμένουν χαμογελαστοί μπάτσοι που θα τους πηγαίνουν στα δωμάτια τους, θα τους ταΐζουνε κλπ. Μόνο που το κράτος μας δεν νομίζουμε ότι θέλει κάτι τέτοιο για τους εργάτες που φυλακίζει εκεί, άσε που χαμογελαστοί μπάτσοι δεν υπάρχουν. Όταν μιλούν για ανοιχτά κέντρα, δεν εννοούν ανοιχτά ως προς τους μετανάστες αλλά ανοιχτά ως προς το χρήμα και αυτό πρέπει να το θυμόμαστε. Ανοιχτά για διάφορους καλοθελητές όπως ΜΚΟ που θέλουν να βγάλουν φράγκα κάνοντας δουλειές μέσα στα στρατόπεδα και ανοιχτά για τους μετανάστες μόνο για να βγαίνουν να δουλέψουν τσάμπα έξω από το στρατόπεδο για κάθε μαλάκα που έχει τις κατάλληλες άκρες και μετά πάλι πίσω. Επιπλέον η ίδρυση ανοιχτών κέντρων μαζί με τη διατήρηση των κλειστών όπως δήλωσε ο αρμόδιος υπουργός στοχεύει προφανώς και στην απορρόφηση ακόμα περισσότερων κονδυλίων από την ΕΕ για τη χρηματοδότηση τους, δηλαδή τις τσέπες των φίλων του ελληνικού κράτους.

Ό αγώνας ενάντια στην παρανομοποίηση των μεταναστών, την προσπάθεια αποκλεισμού τους από το δημόσιο χώρο και την υποτίμηση τους είναι ένας αγώνας που δεν ξεκινάει και δεν τελειώνει στα κέντρα κράτησης. Γιατί ο αγώνας αυτός που δίνουν οι μετανάστες και οι μετανάστριες με την όποια συνδρομή ντόπιων που δεν ψήνονται με τον ρατσιστικό βούρκο έχει να αντιμετωπίσει μια καθολική απαγόρευση και έναν καθολικό αποκλεισμό. Μια κατάσταση που δεν περιορίζεται στο νομικό - κρατικό και αστυνομικό κομμάτι αλλά επεκτείνεται και στο πεδίο των κοινωνικών σχέσεων. Ένας αγώνας που διεξάγεται στους χώρους φυλάκισης, εργασίας, τις γειτονιές, τα προαύλια των σχολείων και που απέναντι του δεν έχει μόνο μπάτσους και κραγμένους ναζί, αλλά μια κοινωνία που ανέχεται να έχει γείτονες, συμμαθήτριες και συνάδελφους σε μια μόνιμη κατάσταση αβεβαιότητας και εξαίρεσης, που ανέχεται την ύπαρξη στρατοπέδων συγκέντρωσης στο εσωτερικό της, που κατρακυλάει τελικά στη βαρβαρότητα.

MOMENTS του νέου ελληνικού φασισμού

Δώστε βάση στη φωτό: άπειρες ελληνικές σημαίες κυματίζουν, ένα σωρό μαλάκες έχουνε ντυθεί μεγαλέξαντροι και σπαρτιάτες κι από δίπλα τους άλλοι τόσοι πατριώτες διαδηλώνουν χαρούμενοι. Το παρατηρητικό το μάτι θα μπορούσε ίσως να διακρίνει και κανέναν αρχιεπίσκοπο στο βάθος. Φαντάζει γνώριμο, γιατί αν αφαιρέσεις μπόλικο αρχαιοελληνικό καλτ και προσθέσεις μερικά πτυχιακά και ψαγμένα βλέμματα θα μπορούσε κάλλιστα να έχει τραβηχτεί από τις συγκεντρώσεις των τελευταίων μηνών υπέρ της κυβέρνησης. Προέρχεται όμως από μια άλλη, εξίσου λαμπρή, περίοδο του ελληνικού κράτους. Αυτά εδώ είναι τα περίφημα μακεδονικά συλλαλητήρια του '92!

Οι αρχές των '90s ήταν πράγματι μια λαμπρή περίοδος: ένα κανονικό σφαγείο εξελισσόταν στα Βαλκάνια, καθώς το σερβικό κράτος είχε πέσει με τα μούτρα (και τα κανόνια) να αρπάξει και να μοιράσει με τους συμμάχους του ότι μπορούσε απ' την Γιουγκοσλαβία που κατέρρεε, διαπράττοντας παράλληλα μια κανονική και με τα όλα της εθνοκάθαρση εναντίον των Βαλκάνιων μουσουλμάνων. Ανάμεσα στους συμμάχους των Σέρβων ήταν φυσικά και οι ομόδοξοι γείτονες τους οι Έλληνες. Πρόκειται για μια φιλία που χτίστηκε προσεκτικά, με ντόπιους μαφιόζους και παρακρατικούς να αλωνίζουν για χρόνια στα Βαλκάνια φτιάχνοντας σχέσεις με τους κατά τόπους εκπροσώπους του οργανωμένου εγκλήματος κι ανοίγοντας δρόμους για εμπόριο ναρκωτικών, όπλων, γυναικών. Οι "εμπορικές δραστηριότητες" δεν ήταν ωστόσο η μόνη τους απασχόληση. Λίγο αργότερα επάνδρωσαν την Ελληνική Εθελοντική Φρουρά, η οποία συμμετείχε στις σφαγές εναντίον των Βοσνίων πλάι στις συμμορίες Σέρβων παραστρατιωτικών. Το ελληνικό κράτος είχε άλλωστε κάθε λόγο να μπλεχτεί στη σύγκρουση: ανάμεσα στα εδάφη προς μοιρασιά ήταν κι αυτά της Μακεδονίας κι όπως είναι λογικό, εκεί στο Υπουργείο Εξωτερικών τους τρέχανε τα σάλια.

Είναι τότε που οι Έλληνες αποφάσισαν να βγουν στους δρόμους και να στηρίξουν για μια ακόμη φορά τους ηγέτες τους, όλοι μαζί. Ολόκληρα σχολεία έκλεισαν, ολόκληρες εταιρείες μοίρασαν ρεπό και πατριώτες κάθε ηλικίας βγήκαν ενωμένοι στους δρόμους να φωνάξουν το παλιό σύνθημα: "Η λύση είναι μία – σύνορα με τη Σερβία!", που δεν σήμαινε τίποτα άλλο από "στηρίζουμε τους μαφιόζους, στηρίζουμε τα αφεντικά μας, στηρίζουμε το κράτος μας και τον στρατό του". Και παραμένει τρομακτική ανάμνηση να μας θυμίζει ότι όπως και τότε έτσι και πάντα, η εθνική ενότητα είναι βαμμένη με αίμα.

στις γειτονιές

11ο τεύχος από
antifa kallithea

και αφίσα από τους ίδιους:

στους τοίχους

όποιος/α θέλει αντιφασιστικά αυτοκόλλητα
μπορεί να επικοινωνήσει μαζί μας
στο antifaxalandri@yahoo.com

